

Anne

– gönülhane · 08 Mayıs 2022

ÜŞÜMÜYORUM ARTIK ANNE

Ben hep üşürdüm annem olmayınca yanımda
Kışa dönerdi ilkbaharım
Ne güneş ısıtırdı, ne soba bedenimi
Karanlık çökerdi ufuklarıma.

Ben hep üşürdüm annemi evde bulamayınca
Korkardım kolları beni sarmayınca
O gideli saymıyorum artık yılları
Nasıl da geçirdim onsuz baharları, kışları.

Yokluğunun soğuk kışları
Şimdi volkan volkan yakıyor canımı
Duyamayacağı sözleri
Okuyamayacağı şiirleri yazdım ona.

Bir gece olsun rüyalarıma gelsin istedim
Her gece tanrıma el açıp yalvardım gözyaşıyla
Artık ben de yıprandım, yaşlandım ve yoruldum
Lakin büyütmedim içimdeki öksüz çocuğu
Hala ona hep muhtacım.

Üşümüyorum seni bulamadığım zamanlar
Yakmıyor artık içimi özlemler
O derin boşluğunda savruluyorum
Ağlamıyorum sensiz açılan kapıların ardında.

Bana kalabalıklar bile yalnızlık
Sevgiler anlamsız
Amacımsa zamanı tüketmek
Yaşamak artık benim için anlamsız.

Keşke yine üşüyebilseydim
Yüreğimi yeniden söndürülebilseydim özleminle

Vuslata sayarken zamanı
Böylesine yanmasaydım.

Üfle kalbime annem
Üfle rüyalarım
'Gel' de bana artık, yaşlandım ben de
Ama büyüyemedim ben hala
Yine sana her nefeste muhtacım annem, muhtacım.
(Gönül Aydın)